

get bestemt paa, at der ikke sker Ændringer i Lovforslaget, og jeg anbefaler det gentagende til det ærede Tings Velvillie.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingerne.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Derefter foretoges:

Første Behandling af Forslag til Lov om en forandret Affattelse af Tvangsauktionslovens § 47, 1ste Stykke.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1941 ff.)

Lovforslaget sattes til Forhandling.

P. G. C. Jensen: Det foreliggende Lovforslag tilsigter at indføre en Ændring i Tvangsauktionslovens § 47, og jeg kan ikke se andet, end at det er meget vel begrundet; der trænges virkelig til denne Ændring, og jeg kan kun være tilfreds med, at den ærede Justitsminister har fremsat et Lovforslag derom. Men jeg tør maaske sige et Par Ord om den samme § 47 og den dermed i Forbindelse staaende § 48, og det vil da egentlig ikke blive nogen Ros over de to Paragraffer. Jeg tror, at medens Tvangsauktionsloven i øvrigt i det hele er en god Lov, indeholde disse to Paragraffer Bestemmelser, som ere overordentlig vanskelige at benytte i Praksis, og det har ogsaa bestandig vist sig, at der saa paa et, saa paa et andet Punkt er Vanskeligheder, som det ikke er let at komme ud over. Det har jo været Hensigten med §§ 47 og 48 at indrette det saaledes for Panthavere i en fast Ejendom, at de i Konkurstilfælde ikke skulde være ubetinget afhængige af Boets Administration og dennes Bestemmelser med Hensyn til, naar Forauktionering skulde finde Sted, foruden at det naturligvis har været Hensigten, som ogsaa er naaet, at Panthaverne i visse Tilfælde skulde være fritagne for at betale Skiftegebyr af den Sum, som deres Prioriteter løbe op til. Men dermed er Sagen ikke afgjort. Der fremkommer forskellige Tilfælde, hvor man maatte ønske at have mere udførlige og tydelige Bestemmelser end dem, som Paragrafferne indeholde.

§ 47 tillader Panthavere i Ejendomme, som høre til et Konkursbo, at frafalde Krav paa Boet inden en vis Tid — inden en Maaned — og derefter selv at realisere Ejendommen; der staar ikke det mindste om, at Panthaverne have nogen som helst Forpligtelse til at gøre det, hvad der i og for sig ogsaa er ganske rimeligt; men Boet, de simple Kreditorer, have en naturlig Interesse af at erfare, om der ikke muligt skulde kunne komme noget ud til dem ved Realisationen af Ejendommen. Derfor er det i § 47 foreskrevet, at Boet har Ret til at prøve Afholdelsen af en Auktion for at se, om der vil komme noget ud deraf. Det sker imidlertid ret jævnlige, at et saadant Forsøg gøres uden Resultat, og derved er naturligvis paaløbet adskillige Omkostninger. Hvem skal nu betale disse? Dersom en privat Mand gør Udlæg i en Ejendom og sætter den til Auktion, men maa hæve den som forgæves, fordi intet kommer ud til ham, maa han naturligvis betale Omkostningerne; man skulde derfor synes, at det var en selvfølgelig Sag, at Boets simple Kreditorer, dets almindelige Masse, maatte betale Omkostningerne ved en saadan forgæves Auktion. Nu sker det hyppigt, at Boerne ere saadanne, at der ikke er synderlig andre Aktiver end den faste Ejendom. Hvert Øjeblik sker det, at der ikke er andet end en større eller mindre Ejendom og saa et Bohave til 20—30 Kroners Værdi maaske. Der maa udnævnes en Bestyrer i et saadant Bo, han skal sørge for Boets Behandling, og han har naturligvis Forpligtelse til paa Boets Vegne at foranstalte en Auktion, men naar der intet Resultat kommer ud deraf, hvem skal saa betale det? Boet kan ikke gøre det. Det er formodentlig af den Grund, at det i en Viborg Overretsdømme for ikke længe siden er statueret, at de af denne Auktion umiddelbart flydende Omkostninger skulle betales af den Auktionskøber, som paa en af Panthaverne afholdt Auktion bliver højstbydende, men det er ganske urimeligt. Det eneste rimelige vil være, at man helt og holdent tager en saadan Ejendom ud af Boet, at Boet ikke har noget med den at gøre, saaledes at det er en klar og given Ting, at der heller ikke er Forpligtelse til at prøve Auktion, at Bestyrer eller Kurator ikke behøver af egen Lomme at betale saadanne Udgifter, som ikke kunne dækkes paa anden Maade. Det vilde være en Ordning, der i mange Tilfælde anbefaler sig, at det blev en partiel Konkurs, udskilt fra den anden Konkurs. Noget saadant var paa